

la humanitat

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL. III, 3.ª EPOCA, N.º 11

BARCELONA, 1 JULIOL 1979

PREU: 25 PTES.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

10è Congrés

de 1979

Discurs del secretari general, Heribert Barrera

L'informe del secretari general va durar dues hores i deu minuts, el que fa impossible reproduir-lo íntegre, almenys en les pàgines del nostre periòdic. Malgrat tot intentarem donar-ne una síntesi car creiem fonamental conèixer el seu contingut. Cal assenyalar que Heribert Barrera va tenir un interès especial en remarcar el pluralisme ideològic que sempre ha estat la característica del nostre partit. Feu referència a un liberalisme d'esquerra, a una tendència socialista i el que es marca ara amb més vitalitat és una acceptació de les idees llibertàries.

Va ésser contundent definit una política catalanista i d'esquerra afirmant que vàrem ésser els únics, els representants del partit a Madrid, encara que molt minoritaris, en defensar els postulats integrals del nacionalisme català. En el referèndum varem demanar l'abstenció perquè vam considerar que primer de tot cal consolidar la democràcia. Preu que, malgrat tot, la influència de l'Esquerra en la discussió de l'Estatut va ser superior a nostra representació numèrica, proposant les fórmules més racionals. Creu que en les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya es trobarà una fórmula que s'acostarà més a la nostra. Reconeix que en la votació sobre la Investidura del govern Suárez en votar l'Esquerra Republicana negativament es situava de manera inequívoca a l'oposició.

Respecte a la política interna a Catalunya va fer referència a la proposta d'un Partit Nacionalista dient que cal veure i esperar el fons i el contingut d'aquest possible partit. Al cap i a la fi els possibles pactes i integracions en partits polítics es una resolució que ha de prendre el Congrés, malgrat tot, va afirmar, els òrgans del partit anteriors havien arribat a constituir amb FNC un comitè d'enllaç que era de fet una continuïtat dels pactes electorals que amb ells s'havien establert, esperant que el Congrés ratifiqués aquesta política d'unitat amb el veritable nacionalisme català.

Es important la frase en la qual afirmava que ERC pot integrar les persones decebudes dels partits grans, pel fet de que el nostre partit intenta aplicar una política nacional catalana que respon al sentiment catalanista popular, una política pluralista que respon,

malgrat tot, a una suficient coincidència de criteris, car és impensable que en el nostre partit s'hi produeixi una definició dogmàtica i exclusivista.

Va tenir interès en remarcar que cal reforçar la imatge del partit de cara enfora, una imatge que ha de respondre a la nostra militància jove, preparada i dinàmica que és la que ha de donar la tònica exterior donat el fet innegable que és actualment la composició interna principal del partit. Per això cal renovar els organismes dirigents donant-hi pas a tota aquesta joventut inquieta que forma actual el nostre partit. Esperant que aquesta joventut sabrà donar més eficàcia als organismes dirigents i més disciplina en el conjunt de la nostra organització. Tenim una militància seriosa encara que, a vegades, tal vegada, massa apassionada. Un apassionament, no obstant, que no arriba a unes situacions límits.

Va jutjar la política d'ara fent referència a l'Estatut que des de Madrid s'indica que es vol retallar: 'Estem a punt de fer una pasterada de renúncies'. Tal vegada en alguns punts haurem de cedir però no en aquells que estiguin dins de la Constitució. Al cap i a la fi en aquesta Constitució hi ha l'article 150 per mitja del qual es pot arribar més enllà de la lletra constitucional.

Va afirmar que calia la mobilització popular per a poder aprovar l'Estatut. Mobilització que podia prendre diferents actituds no tan sols de manifestacions públiques sinó també de fermesa en els mètodes i en les discussions.

Va parlar de l'immobilisme del Govern Suárez que fa més tasca legislativa que executiva, establint una política que tendeix a vendre el país a l'estranger.

Cal que el Congrés d'ERC estableixi les línies de la pròxima actuació del partit tant de cara a la seva política futura com en el mandat que ha de donar als futurs dirigents respecte als pactes electorals possibles.

Va demanar que l'autogovern català, quan ja estigui establert, sigui un èxit, perquè el poble vegi les coses que l'autonomia i l'autogovern català pot millorar. Si no, serà un fracàs i una causa d'un profund desencís. Caldria que fos un èxit com ho fou, i encara es recorda, la Mancomunitat de Prat de la

(Passa a la pàg. 4)

10^è Congrés

17 de juny

i

1 de juliol

de 1979

